

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 156/2014
05.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног П.П., због кривичног дела убиство у покушају у прекорачењу граница нужне одбране, из члана 113. КЗ у вези члана 30. и 19. став 3. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.П., адвоката М.Г., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.93/12 од 19.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 3237/13 од 29.10.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 05.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.П., адвоката М.Г., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.93/12 од 19.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 3237/13 од 29.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К бр.93/12 од 19.03.2013. године, окривљени П.П. оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиства у покушају у прекорачењу граница нужне одбране услед препасти изазване нападом из члана 113. у вези члана 30. и члана 19. став 3. КЗ, и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 25.05.2012. до 29.01.2013. године. Истом пресудом према окривљеном је, на основу члана 87. КЗ, изречена мера безбедности одузимања предмета – ножа марке ..., а на основу члана 193. и 196. ЗКП окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 188.860,00 динара, као и паушала суду у износу од 10.000,00 динара. Оштећени Ђ.П. је упућен на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3237/13 од 29.10.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и браниоца окривљеног П.П., а пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.93/12 од 19.03.2013. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног П.П., адвокат М.Г. због повреда кривичног закона из члана 439. тач.1. и 2. ЗКП учињених пред првостепеним и другостепеним судом, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, или да укине обе побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду. Такође је предложио да се одложи извршење казне на коју је окривљени осуђен.

Захтев за заштиту законитости је у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“, бр.72/2011), у односу на првостепену пресуду, по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Погрешну примену Кривичног закона у смислу одредбе члана 439. тачка 1. ЗКП, у вези члана 14. КЗ, бранилац окривљеног налази у недостатку кривице као конститутивног обележја кривичног дела за које је окривљени П.П. оглашен кривим. Питање кривице бранилац окривљеног везује за питање урачунљивости окривљеног, сматрајући да оцена суда да је „свест окривљеног била сужена, фокусирана на догађај и квалитетно измењена“..., значи да такво стање свести не може подразумевати кривицу, због чега је погрешна примена одредбе члана 14. КЗ која је довела до погрешне примене закона по питању да ли је дело за које је окривљени оптужен, кривично дело.

Супротно наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је на основу изведених доказа оценио да измењено стање свести, како је описано у првостепеној пресуди, није искључило урачунљивост окривљеног, па тиме ни његову кривицу. Елементи који чине урачунљивост - способност да схвати значај својих радњи и управља својим поступцима били су на нивоу битно смањених и то услед страха високог интензитета изазваног нападом оштећеног, па је првостепени суд закључио да је окривљени поступао у стању битно смањене урачунљивости. Битно смањена урачунљивост није основ који искључује кривицу, па је следствено томе и закључак о кривици окривљеног заснован на правилној примени одредаба Кривичног закона због чега и нема повреде у смислу члана 439. тачка 1. ЗКП у вези одредбе члана 14. КЗ на коју се неосновано захтевом указује (члан 369. тачка 1. ЗКП „Службени гласник РС“, бр.72/2009).

Поведа из члана 439. тачка 1. ЗКП-члан 369. тачка 1. ЗКП („Службени гласник РС“, бр.72/2009) се, осим наведеног, везује у захтеву и за погрешну примену одредбе члана 19. КЗ, јер бранилац налази да је окривљени поступао у нужној одбрани која, по члану 19. став 1. КЗ искључује противправност, због чега је окривљеног, по ставу браниоца, применом одредби члана 19. став 1. и став 2. КЗ требало ослободити од оптужбе.

И ови наводи захтева су неосновани, јер је првостепени суд на правилно утврђене чињенице постојања напада оштећеног којим је окривљени доведен у

стање препасти, али и несразмерности одбијања истовременог противправног напада по интензитету и употребљеном средству, због чега се одбрана окривљеног у конкретној ситуацији није могла сматрати неопходно потребном за отклањање напада, правилно применио кривични закон у погледу правне оцене кривичног дела.

Пошто је у пресуди навео све елементе од којих зависи оцена о постојању нужне одбране и њеном прекорачењу, првостепени суд је, огласивши окривљеног кривим за кривично дело извршено у прекорачењу нужне одбране, правилно применио одредбу члана 19. став 3. КЗ, што је својом одлуком потврдио и другостепени суд. Овом законском одредбом предвиђено је да се „учиниоцу који је прекорачио границе нужне одбране може казна ублажити. Ако је учинилац прекорачио границе нужне одбране услед јаке раздражености или препасти изазване нападом, може се и ослободити од казне“.

Према томе, закон не искључује противправност кривичног дела под наведеним условима, па је, правилном применом закона, окривљени оглашен кривим. Првостепени и другостепени суд су, у складу са својим овлашћењима, оценили да у конкретном случају нема места ослобађању од казне већ су окривљеног, огласивши га кривим, осудили на казну затвора. Стога, у осуди за кривично дело извршено у прекорачењу нужне одбране, нема повреде Кривичног закона по питању да ли је дело за које се оптужени гони кривично дело, у смислу члана 439. тачка 1. КЗ, (члан 369. тачка 1. ЗКП „Службени гласник РС“, бр.72/2009) нити по питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити-у смислу члана 439. тачка 2. ЗКП,(члан 369. тачка 3. ЗКП „Службени гласник РС“ 72/2009), како се неосновано у захтеву наводи.

Налазећи да наведеним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, оценио неоснованим и на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**